

бѣха за България. Всички насърдчаха българскитѣ делегати съ увѣрение, че тѣхната мисия не ще бѣде безплодна, че за България ще настанатъ дни пѣ-честити, че тя ще бѣде освободена отъ турското иго. Помежду гостето на г. Ралстона имаше и единъ американецъ, именно секретарьтъ на американското посолство въ Петербургъ. Той съ особено любопитство разпитваше българскитѣ делегати за всичко, що се отнасяше до България, и не можеше да си обясни, какъ при таквизъ свирѣпства извършени въ България отъ Турцитѣ Европа не направила до сега ни една поне постѣпка за тѣхното осжждане. Не ли, казваше, споредъ парижкия договоръ, Турция е приета въ концерта на европейскитѣ сили? Какъ ни една отъ тѣхъ до сега да не стане и да не протестира енергически противъ тия свирѣпства? Не зная, до колко сж могли да го задоволятъ даденитѣ на тоя му въпросъ отговори, но самиятъ въпросъ бѣше на мѣстото си.

ХІІІ.

Въ Бирмингамъ,

30 септемврия (12 октомврия), четвъртъкъ.

Рано, часа кждѣ 9 пр. пл. дойдоха у дома ни г. г. Janson и Мериманъ да ни зематъ да идемъ заедно съ тѣхъ въ Бирмингамъ. — И часа на 10 ние бѣхме вече на желѣзницата и тръгнахме за Бирмингамъ. Тамъ стигнахме часа на 1 сл. пл. Бѣше ни се казало още въ Лондонъ, че на станцията ще дойдатъ да ни посрѣщнатъ нѣкои приятели. Какво, обаче, бѣше нашето очудване, когато ние се намѣрихме прѣдъ едно грамадно множество народъ, дошълъ тамъ съ депутация отъ градския съвѣтъ да причака и да посрѣщне българскитѣ делегати! Ние се просто смаяхме и не щѣхме ни на очитѣ си да по-